

עין משפט
נר מצודה

(א) ע"ו קו: עה: ע"ש פסחים
מד: ע"ג (ג) נקדוין מד.
וש"נ (ג) חולין לט. פסחים מה.
זכרים ל"ז (ד) נפסחים מה.
ע"ש. (ה) נשנועית ט: (ו) עין
ל"מ. (ז) ל"ל (לספורו ע"י ח"מ
(ח) וי"ט מוס' פסחים מד: ד"ה
ל"א.

(א) דלר עקיבא: (ב) כתי כחור
כאן גליון וררע אמר קר ט'
ודפרכת טור חמיר איסוריה
דאסור כצ וחלרן יש צו
איסורים הרבה קדשים נמי אית
בהו איסורים הרבה כגון פגול
ונותר כחוב כדפריש טו':
(ג) הכתובים: (ד) להאי ורעק
מיסוק להו אולא היג ורעק
מאךר לריי כלומר רעק טו':
(ה) וקא אמרי ליה:

(ב) ג' אחר ליל הסם נבי
 ידועה הוא: (ג) שם שמל
 אשר עשה מבני ישראל
 ויחזקיהו עד וד ילמד על
 אסור יד שכן מנעטו על
 עס וד השפח יל לר
 עקרב אלה מנעטו:
 (א) ש"י דיה מניס מפסרם
 וכו' נכסר חטא מנוסלת
 בבשר שלמים יל חלטי
 יל נלחל אסורין שבתורה
 נלחל מניק: (ד) וד אלה
 דנני נלחל אלא ורבנן
 צריכי נלחל ורבנן:
 (ה) דיה אלה מניס בני ניר
 וילמי קדשו למח דהא כל
 אסורין:

רנשבורג
 [א] רש"י ד"ה סמוך וכו'
 לפנים הוא דלתא כו' ונתת
 זה טעם יקדש. כ"כ עי'
 א"מ: [ב] הוד"ה הי"ג ורבק
 וכו' א"י אף ר"ע דריש מכל.
 כ"כ עי' א"מ:

1. כפי"א אף. 2. ז"ל אי בטת.
3. נדז"ל תאכל זאת הכולעת
- כחומר שבה. 4. ז"ל דאפילו.
5. כפי"א זיתא ואפילו כז"א

והכל דיבור אחד עם שלפניו.

מביעוֹרֵי עֲבוֹרִים. קִדְרָה שִׁפְרָה בֶּה הַנֶּחֱמִי וּשְׂחֹחַח יִשְׂרָאֵל וְתֹכֵל בֶּה הַיּוֹם מִשְׁמֹל עֲלֵהֶם לְחֹךְ שֶׁל יִשְׂרָאֵל. גִּזְלוֹת לָקָן מִקְדָּשׁ וְיִשְׁלֹט. הַסְּהִיבָה (לֹא) לֹא דָבָר אֲשֶׁר יֵלֵךְ בָּהֶם, הַדִּיט יִצְחָק וְקוֹמֵהוֹשִׁיָּא וְיִשְׂרָאֵל בָּהֶם מִתְרַדְּדִים אֲחֻתָּן לֵאמֹר:

הַסֹּחַר (סוֹחִים) הֵבֵן, וְגַבִּי מִבְּיִעֲרֵי עֲבוֹרִים אֲמֹר: הַיּוֹם מִלִּפְנֵי דְלֹחֹת הַדִּיטָה מִשְׁמֹלָהּ הַדִּיטֹת שֶׁל כָּל יְלִידָה אֲחֵת הַיּוֹם שֶׁמֹּם וְתִקְלָקֵל, וְיֹאזֵר לִפְנֵי מִשְׁמֹל לֵאמֹר: אֵלֵךְ מִשְׁמֹלָתָם מִתְּחִיל (שֶׁמֶם) לֵאמֹר:

ולרבי עקיבא גמי הא חידוש הוא. והרי גמריק מנייה: אמר ר' הונא בר חייה. לא נהרה לר' עקיבא כל דבר אשר יבא בלא וגי' נ"ט לפסם הוא ולאו חידוש הוא והואיל לא נהרה לר' עקיבא גמריק מנייה לשאר איסורין שבתות ורצנן. דלג ילפי מנייה סברי אי אפשר דלג פגמה פורתא וחידוש הוא: אמר ר' אשי. אהא בריו דרב אויא לרב אשי. אהא אהתת אולרע ער ליה בשאר איסורין שבתות דהתר מלגדק לאסור מדרבנן שבעת לרע' בר: חטאת מאי היא דמניא כל אשר יע כבשרה יכול אכלו לא בשר ח'ל כבשרה יקדש להיות כמוה ששם פסולה היא פסול. ששם חטאת פסולה ענון שעבר עליו לילה ויום ותכלש בו כשר לשמים יהא בשר שלמים אסור במזבח: ואם כשרה.

שלא עבר אותו היום תאכל כחמור
שחטתם לפנים מן הקלעים ולכר
כהנה ליום ולילה כלבד כ': כתוב
בפרים לרבנן פסוק לא לסימ
מטקף לאיסור מחטתם הסם נמי
לרע א' לפסם הוא דלחא ואכ"א
לנוטן טעם כעיקר ומילך לריבי לו
דאי כספ רחמנא כו'. והכי פירוש
ורבנן פסוק לא לסימ לאכר איסורין
שנחריה שיהא היתר מטקף לאסור
מחטת דמה מליון מחטתם איסור
מטקף לאסור כדמרינן בנשמה
שכלל הימנה וד"ה נמי לשאר איסורין
שנחריה הסם נמי לגבי חטאת לנטן
טעם לפסם הוא דלחא ואי אמרת
אי משום נותן טעם לפסם הוא כבר
שמעינן לה מנבילה חלה בנבולס
וחלף נמי דההיא דנבילה אשמעינן
במדי דהנשול שחם צינל נשך
שחטתו ככלי שנמשל ב' נשך צינל
ונותן טעם בו הוא מותר דנותן טעם
לפסם הוא ומותר וואשמעינן נמי
גבי חטאת בנשך חטאת מנבולס
(ו) ובנשך חי דלפילו נגע נשך
שלימין שאני מנשול ככלי שנמשל
בו חטאת (והוא) לא בנשך חטאת
מנבולס עולה וטומאה בה טעם יקדש
ליות כמות ואינטימ אימא אפילו
ההיא דחטאת ליון טעם כעיקר
הוא דלחא ואי אמרת לא כן הו
לבו ב' כתובין הנאן כאחד ולא
לימוד מהן לשאר איסורין (ו) שנכתובין
הנהו מילך לריבי לה דאי כתב
רחמנא גבי חטאת דנותן טעם דלחא
לא אחי נזיר מיעייה משום דמזיר כו':
ואיך דלא גרסי להאי דיוק כלומר
רבנן הוא דקמהדרי לרע דלחא נזיר
וחטאת הוא לו ב' כתובין הנאן כו'
ואשמעינן ליה הכי ודאי לאו ב' כתובין

דורף לאיסור נזיר לא אחי מיניה משום דנזיר כו' (ס) לכתוב נבי נזיר
כר דאמרי' צפ' גיד השמא (תילין נח) מה דרוע בשלא וכו' קדשים לא כ"ש
באחאד לתרתי ישיני כדפרשינן: א"ל היסר מלטרף לאיסור. כשנחתו
זני זית ובלעו וחזר ואכל חלי זית של איסור אחר הרי זה מלטרף:
ורבי

[illegible]

מגיעולי עוברי בוכבים. ובפסחים (דף מד: וסא) יליף מנשר
 נחלג ובכאן מקרר לומר מגיעולי עובדי כוכבים
 והקשה ה"ר יוסף איש ירושלים על גיעולי עובדי כוכבים שכן אין
 היתר ^א ומתקרב לאסור ומתיר דמכיליה עליו מדין התרין הכמות
 הגעולי מאף לאסור שנבעלי מין
 דנאקרו גזירי ישראל להשתמש בהן
 דקרא ככוליה בלוי כמדי ואזנן בלוי
 שמדינים בשלן בהן מין הוי אסורי
 לגזירי ישראל דלמילא אמר רחמנא
 מעבירי (שם):

נִתּוֹן טַעַם לַפֶּגֶם מוֹתֵר. מֵאֲמַרְמֵן
כִּפּוֹק לְהוֹ מַנְעִיּוֹל ע
הַתֵּם (6) חִירוֹשׁ הוּא ו
נִתּוֹן טַעַם לַפֶּגֶם מוֹ
בּוֹכֵבִים אֲסוּר וְלִרְעֵ
נִבְלָה וְהַכּוֹז הַכּוֹז אֲסוּר:

דלא נותן מעם לפנים הוא וירבנן
דאמי חריוש הוא א' אפשר
דלא פנמה [פורתא] וסו ליה למימר
י' היי' דלפנמ חריוש גמי רחמנא
לפני' פנמ מועט גמי שרי:
לר"ע גמי דמוק' אפרי' משרת
חזית' צמח' צהר' צאיסור
צימא מכאן אתה דן ככל [וכו'] ואמלי
קאמ' לעיל חז' מליסור נזיר:

שם פסוקה היא חספס. פירוש
שלמים שנגנו בחטאת חס
הטעמת פסוקה צנועה גם
השלמים פסוקה: **הפסוק** צנועה גם
חומר שבה דהיינו לומר כהונה ולפינים
מן הקלעים וליס ולילה כדן חטאת
לפסורים גדרים חומר שבהן משמע
דש חומר בשלמים שאינה חטאת
וחטאת כגון שנשחטו השלמים חטאת
דמן השלמים עד [חלילה] ולא יותר
הטעמת חטאת היא ומה כל
הילה ומה חטאת השלמים חומר
השלמים הרי גלי רחמנה בחטאת
הדחת מתקן לאסור דמי לא עסקין
לעצמיה שחרי ליה בתוך חוקי וים
ששלמים שחרי ליה חטאת לעצם
כעקר הא כבר ילפי' מגיעולי עובדי
סוכים בכל אסורים: [א] ה"ג ורנן
מכל ערשי כח: אלא הא דמיא
מכל אשר יעשה מנפן יין. ודע"ג
דרדשין ליה לעיל (דף לה) בכלל
ופרט הכא דרש ממילא מכל אפי'
למלן דלא דרש כל ממילא דרשין נא'
נמו אף דרש דרש [מלל]:

היתר לאסור. מלי וים חלקן ומלי
וים חטת חס. ביצה דוקא:
אפילו' כזה אפי' וזה. וצנצנ
חומר דר אפילו פרס:
אפילו' כזה אפי' וזה. וצנצנ

כהנא אלא הא דתניא 'מכל אשר יעשה מגפן היין' וכן
 שהן מצטרפין זה עם זה לר"ע השתא "ל היתר מצטרף
 מבעיא א"ל היתר לאיסור בבת אחת איסור לאיסור: א'

הבאין כאחד וינהו דמיתרן זריכי דלי כתב רחמנא גבי מטאטא דהיתר וליזי קדשים מיניה. והשתא לכל אסורין שבתורה בכמה שיעורין גמרי' אלא מדהדר כתב רחמנא מטאטא ש"מ משום דהו' שני בחיזין הבאין בפיו בבת אחת אבל בזה אחר זה לא. אבל אסור לאסור אפי' אם

[illegible]

הקדשה היא דאגה והעמלה להיתר מלגורף לאיבוד וכ"ה במקומות מה:

ב א מ"י פ"ו מהלכות
מחלוקות אסורות הל' ב
סמך לאזין קמח קמח טושיע
י"ד ס"י קמח טע"א:
בא ב מ"י שס וטע"ו שס
הל' ב סמך לאזין קמח
טור ש"ע י"ד ס"י קמח טע"א
א וס"י קמח טע"א:
בב ב מ"י שס פ"ו הלכה ב
סמך שס טור ש"ע י"ד
שס טע"א א וס"י קמח טע"א
ב:
בג ד מ"י פ"ה מהלכות

מעשה הקרבנות הלכה
:ז
בד ה מ"י שם הלכה טו:
בד ו ז מ"י פ"ה מהלכות
מזירות הלכה ז:

תורה אור השלם

1. כל דבר אשר יבא באש תעבירו באש וזהו אך במי נדה יתחטא וכל אשר לא יבא באש תעבירו במים: כמדרש לא כג
2. כל אשר יגע בבשרה יקדש ואשר יזה מדרמה על היבג אשר יזה עליה תכבד במסוס מרש:

3. כל ימי נזרו מכל אשר יעשה מגפן היין מחרצנים ועד זג לא יאכל:

פי' הרא"ש

[illegible]

משה משיב. ואז הקשיב לו
לין בכל אסיריוס מנזר.
ואז דשפער, רב אומק
זה היות מעטקן לאיסור
אמא. ואי לא אומק
אז לא אומק דשפער
שאת הוה אמנא גור לא
סוה דמורו איסוריה (שבס)
משה שטאן גור דמור
גור. וליח ליה לרבי חס
עיקר) הוה דאמא. ואז
דמור ארז חבס דחמנא
ך לכחוב דחמנא כנויר וכו
גור. ורבי משה.
בן מעקן צוריה חמנא
חורח כולה. וכפסי גור
לא אה דמורא כל אשר
לא ררשי ליה כל מלכ